

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1926

1. ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΤΩΙ ΩΔΕΙΩ ΤΟΥ ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ

Αί ἀπὸ 12^{ετίας} ἀρξάμεναι ἀνασκαφαὶ ἡμῶν ἐν τῷ ᾽Ωδείῳ τοῦ Περικλέους κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἐν μέρει ἀποκάλυψιν τοῦ τοίχου τῆς Β. πλευρᾶς τοῦ οἰκοδομήματος ἐξικνουμένης μέχρι σχεδὸν τοῦ βορειανατολικοῦ ἀναλήματος τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου. Ἐφέτος δὲ προέβημεν εἰς τὴν ἐντελῆ τούτου ἀποκάθαρσιν.

Τοῦ θεάτρου χωρίζεται, ὡς εἶδομεν, διὰ μικροῦ μόνον κενοῦ διαστήματος, ἤτοι στενωτάτης διόδου πλάτους 0,50 τοῦ μέτρου, τῆς λεγομένης περιστάσεως.

Ἡ στενωτάτη αὕτη διόδος, ὡς ἐδείξαμεν ἐν δημοσιευθέντι ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ Ἐφημερίδι (ΑΕ 1922 σελ. 25 ἔ.) ἄρθρω, ἐχρησίμευεν οὐχὶ πρὸς διόδον ἀκροατῶν ἢ θεατῶν, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις, ἀλλὰ πρὸς διέξοδον τῶν ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως κατερχομένων ὀμβρίων ὑδάτων, διὰ τὸ ἐπικλινὲς τοῦ ἐδάφους.

Ἡ διόδος αὕτη ἦτο ὑποχρεωτικὴ τοῖς οἰκοδομοῦσιν, ἀστυνομικῇ μάλιστα διατάξει, ἐπιβληθείση, ὡς μανθάνομεν ἐξ ἐπιγραφῆς διὰ τὰ ἐν Περγάμῳ τῆς Μ. Ἀσίας οἰκοδομήματα τῆς Ἀγορᾶς (πρβλ. Mittheilungen 1902 σελ. 47 καὶ ἐφεξῆς).

Ἡ ἀστυνομικὴ αὕτη διάταξις κατὰ τοὺς ἑλληνιστικούς χρόνους ἔσχυε καὶ ἐν Πριήνῃ ὡς καὶ ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Εὐμένους. Νῦν δὲ βλέπομεν τὸ πρῶτον διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἡμῶν, ὅτι καὶ ἐν τῷ ᾽Ωδείῳ τοῦ Περικλέους ἀπὸ τοῦ Ε' ἡδὴ αἰῶνος π. Χ. φαίνεται ὅτι εἶχεν ἐπιβληθῆ διὰ νόμου ἢ ἀστυνομικῇ αὕτη διάταξις, ἣτις μέχρι τοῦδε ἡγνοεῖτο.

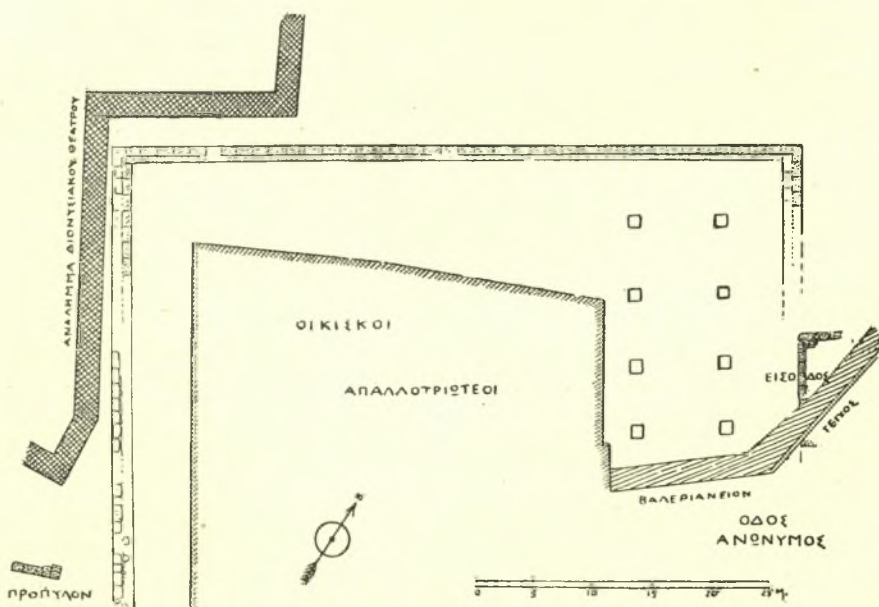
Ἡ ἀνασκαφὴ ἡμῶν ἐνταῦθα ἀπεκάλυπεν ἐφέτος ὀλόκληρον τὸν τοῖχον μέχρι πέρατος τῆς Β. πλευρᾶς τοῦ οἰκοδομήματος καὶ οὕτως ἐμάθομεν νῦν μίαν τῶν διαστάσεων τοῦ ᾽Ωδείου, ἣτις εἶχε μῆκος 65 μέτρο.

Τὴν ἀνασκαφὴν τοῦ ἐμβαδοῦ τοῦ κτιρίου λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιχώσεως (ὑπερβαινούσης τὰ 7 μέτρα), ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης δαπάνης ἕνεκα τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν ἡμερομισθίων, ἀναβάλλομεν καὶ πάλιν εἰς ἄλλην περιστάσιν, περιοριζόμενοι ἐφέτος εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου τῆς δυτικῆς

πλευρᾶς τοῦ οἰκοδομήματος, ἣτις πάντως θὰ διήρχετο κάτωθεν τῶν μήπω ἀπαλλοτριωθεισῶν οἰκιῶν τῶν κ. κ. Ἀντωνικοπούλου, Νάκη καὶ Ἀντωνίου.

Οὕτως ἔνεκα τῶν υπερβολικῶν ἀξιώσεων τῶν ἰδιοκτητῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαγγελλομένων αὐστηρῶν οἰκονομιῶν τῆς παρουσίας Κυβερνήσεως, ἀναβάλλεται πρὸς τὸ παρὸν οἰαδήποτε δαπάνη ἐκ μέρους τοῦ Δημοσίου.

Οὕτως ἀπελπίσαντες ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀπαλλοτρίωσιν διὰ τὸ παρὸν ἔτος, συνεννοήθημεν μετὰ τῶν ἰδιοκτητῶν τῶν ἀνωτέρω οἰκιῶν, ὅπως ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν, ἵνα διὰ δοκιμαστικῶν τάφρων ἐξερευνήσωμεν τὸν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν

Σχέδιον ἀνασκαφῆς Ὁδείου Περικλέους (ἀριθ. 5).

τούτων ἐλεύθερον χῶρον, ἥτοι τὰς αὐλὰς τούτων, μὲ τὴν ἐλπίδα εὐρέσεως ὕλικου ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ὁδείου προερχομένου, ὅπερ λόγῳ τοῦ ἐπικλινοῦς τοῦ ἐδάφους, ἐπόμενον εἶναι νὰ ἔχη καταπέσει.

Ἐντὸς τοῦ χώρου τούτου ὑπολογίζομεν ὅτι θὰ διήρχετο ὁ τοῖχος τῆς Μ. πλευρᾶς τοῦ Ὁδείου ἔνθα τοποθετοῦμεν καὶ τὴν κυρίαν εἴσοδον αὐτοῦ. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι καὶ τοῦ θεάτρου τοῦ Διονύσου ἡ κυρία εἴσοδος κεῖται πρὸς μεσημβρίαν.

Καὶ ἐπετράπη ἡμῖν προθύμως καὶ ἄνευ ἀξιώσεώς τινος ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν ἢ ἐξερευνήσεις τοῦ ἐλευθέρου χώρου ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ἀλλὰ φόβῳ συσχεθέντες μήπως ἐκ τῶν ἐκσκαφησομένων βαθειῶν τάφρων

διετρέχονεν τὸν κίνδυνον καταπτώσεως τῶν οἰκιῶν τούτων, ὡς πεπαλαιωμένων καὶ ἐτοιμορρόπων, ἐγκατελείψαμεν τὴν ἐργασίαν ταύτην διὰ μέλλοντα εὐθετώτερον χρόνον, ἐκτὸς ἂν τὴν ἐργασίαν ταύτην ἤθελε περιλάβει μεθ' ὀλοκλήρου τοῦ χώρου ἔνθα τὸ Ὡδεῖον ἡμῶν καὶ τῆς περὶ αὐτὸ τοπογραφικῆς περιοχῆς ἢ ἐν Ἀθήναις Ἀμερικανικῆ Ἀρχαιολογικῆ Σχολῆ, ἢ μέλλουσα νὰ ἐκτελέσῃ τὰς μεγάλας μερὶ τὴν Ἀκρόπολιν ἀνασκαφάς. Τότε βεβαίως θέλει γίνεαι γενναία ἀνασκαφὴ ἀνασκαπτομένου τελείως ὀλοκλήρου τοῦ χώρου ἀπὸ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ ΒΑ. ἄκρου τῆς Ἀκροπόλεως, ἥτοι ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου Ὡδείου μέχρι τῆς σημερινῆς λεωφόρου καὶ τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου ὁπότε θέλει ἀπαιτηθῆ μέγα ποσόν, ὅπερ ἀδύνατον εἶναι νὰ δαπανηθῆ παρὰ τοῦ Δημοσίου, ἢ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, καθότι ἐκτὸς τῆς δαπάνης τῆς ἀνασκαφῆς εἶναι καὶ ἡ δαπάνη τῆς ἀπαλλοτριώσεως μεγίστη λόγῳ τῆς ὑπερτιμῆσεως τῶν ἀστικῶν ἰδιοκτησιῶν νῦν.

Ἡ ἔξαγορὰ τῶν οἰκιῶν τούτων ὑπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς θὰ εἶναι νομίζομεν καὶ μέγα εὐεργέτημα διὰ τοὺς οἰκοῦντας τὰ οἰκήματα ταῦτα, ἅτινα νῦν περιῆλθον εἰς ἀξιοθρήνητον κατάστασιν, μὴ δυναμένων τῶν ἰδιοκτητῶν λόγῳ ἀπαγορεύσεως οὐδὲ κἂν νὰ ἐπισκευάσωσιν αὐτὰ, πάντα ἐτοιμόροπα ὄντα.

Ἡ μόνη ἐκεῖ πρὸ τριετίας περίπου ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἀπαλλοτριωθεῖσα οἰκία τῶν κληρονόμων Ἀγαπίου, δυστυχῶς κεῖται ἐκτὸς τοῦ χώρου τοῦ Ὡδείου, σχεδὸν συνορεύει μὲ τὴν λεωφόρον Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου ἔναντι τοῦ Στρατιωτικοῦ Νοσοκομείου καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐπεχειρήσαμεν ἐκεῖ νὰ σκάψωμεν.

Ἐκ τῆς μέχρι τοῦδε ἀποκαλύψεως τοῦ τοίχου τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ οἰκοδομήματος συνάγομεν τὸ συμπέρασμα ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ὡδείου ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀριοβαρζάνου 54 π.Χ. ἐτηρήθη τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ Ε' αἰῶνος, ὅπερ ἐφήρμοσεν ὁ Περικλῆς, ἀρχιτεκτονοῦντος πιθανῶς αὐτοῦ τοῦ Ἰκτινίου (πρβλ. Ὁρλάνδον ἐν ΑΕ 1922 σελ. 38). Τοῦτο δὲ συνάγομεν ἐκ τοῦ κρηπιδώματος τοῦ τοίχου τῆς βορείου πλευρᾶς, ὅπερ εἶναι ἐκ λίθου ὑμητίου, λατομείου Καρὰ, οὗ χρῆσις, ὡς γνωστὸν, ἐγένετο ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Κίμωνος καὶ Περικλέους, ὡς παρατηρήσαμεν τοῦτο ἐν τοῖς κατωτάτοις δόμοις τοῦ τοίχου τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ κτιρίου, ἐφ' ὧν ἀνωκοδόμησεν αὐτὸ ὁ Ἀριοβαρζάνης. Ὁμοίους τοιοῦτους λίθους τοῦ Καρὰ βλέπομεν καὶ εἰς τὸ κρηπιδῶμα τοῦ ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου ὡς καὶ ἐν τῷ Ἐκαιομπέδῳ καὶ ἀλλαχοῦ. Ἀλλὰ καὶ τὸ μέγεθος τοῦ οἰκοδομήματος βλέπομεν ὅτι ἐτηρήθη τὸ αὐτό.

Ἦτο δέ, ὡς βλέπομεν νῦν, τὸ μήκος τοῦ τοίχου τῆς βορείας πλευρᾶς 65 μέτρ. συνεπῶς ἠλπίζομεν ὅτι καὶ ὁ τοῖχος τῆς δυτικῆς πλευρᾶς θὰ εἶχε τὰς αὐτὰς διαστάσεις, ὡς τετράγωνον οἰκοδόμημα καθ' ἃ ἀναφέρει ἡμῖν ὁ Παν-

σανίας, ὅστις ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἐν Μεγαλοπόλει Θερσιλείου λέγει ὅτι τοῦτο ἦν τετράγωνον, κτισθὲν ἀκριβῶς κατὰ τὰ σχέδια τοῦ Περικλείου Ὁρειῷ (Πανσ. 8. 32. 1 —, ἀνασκαφαί Ἀγγλικῆς Ἀρχαιολογικῆς Σχολῆς 1890 - 2—Excavations at Megalopolis 1908 - 2— Suppl. Papers of the Journal of Hell. Studies— Dörpfeld-Reisch, Das Griech. Theater σ. 133, εἰκ. 55) ὅπερ ἦτο καὶ τοῦτο μέγιστον οἰκοδόμημα 66 μ. μηκ. καὶ 52 βάρους.

Ποῖον ἦτο τὸ ἀκριβὲς μῆκος τῶν ἄλλων πλευρῶν τοῦ οἰκοδομήματος δὲν γνωρίζομεν εἰσέτι, καθόσον ὁ μὲν καθορισμὸς τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς προέβη μόνον εἰς μῆκος 30 μέτρων, ἀνακοπεῖς περαιτέρω ἐκ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Βαλεριανείου τείχους καὶ τοῦ ἐκεῖ διερχομένου τὴν σήμερον ἀνωτύμου δρόμου (πρβλ. σχέδιον ἀριθ. 5).

Μετὰ τὴν ὀλοσχερῆ ἀποκάλυψιν τοῦ τοίχου τῆς βορείου πλευρᾶς τοῦ οἰκοδομήματος ἠρξάμεθα νῦν ἀποκαλύπτοντες τὸν τῆς δυτικῆς καὶ τούτου ἀπεκαλύψαμεν ἀρκετὸν μέρος παρ' ὅλην τὴν τεραστίαν ἐπίχωσιν τοῦ ἐδάφους. Ἀπεκαλύφθη δὲ οὐχὶ ἐν συνεχείᾳ, ἀλλὰ κατὰ διαστήματα καθότι εἰς πολλὰ μέρη ἔχει καταστραφῆ οὗτος ἀφαιρεθέντων τῶν λίθων κατὰ τὴν οἰκοδομὴν οἰκίσκων ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς τουρκοκρατίας, οὓς εὗρομεν ἐφ' ὅλης τῆς μεσημβρινῆς κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως. Καὶ διήκει μὲν ὁ τοῖχος οὗτος κατὰ μῆκος τοῦ ἀνατολικοῦ ἀναλήμματος τοῦ θεάτρου μέχρι τοῦ Προπύλου, ἦτοι εἰς μῆκος μέτρ. 47,50 οὐχὶ παραλλήλως τούτου, ἀλλὰ μὲ ἀπόκλισιν τινα λόγῳ τοῦ λοξῶς προσανατολισμοῦ ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἄξονα τοῦ κτιρίου. Οὕτω βλέπομεν ὅτι τὸ ἀνάλημμα τοῦ Θεάτρου ἐν ᾧ εἰς τὴν βορειοανατολικὴν γωνίαν ἀπέχει τοῦ τοίχου τοῦ Ὁρειῷ μόνον 0,50 τοῦ μέτρου, συμφώνως τῇ ἀστυνομικῇ διατάξει, ἐφ' ὅσον προχωρεῖ βαθμηδὸν ἡ ἀπόκλισις εἶναι μεγαλειτέρα καὶ εἰς ἀπόστασιν μετρ 47,50, ἦτοι μέχρι τοῦ Προπύλου ἔχει ἐπίκλισιν 1,50 μετρ.

Ἦδη μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ τοίχου τῆς δυτικῆς πλευρᾶς τοῦ οἰκοδομήματος μέχρι τοῦ Προπύλου μανθάνομεν ὅτι εἶχε μῆκος ἢ πλευρὰ αὐτῆ οὐχὶ 61 μέτρ. ὡς ἀνεμένετο, ἀλλὰ 47,50, συνεπῶς ἐνομίσαμεν πρὸς στιγμήν ὅτι δὲν ἦτο τετράγωνον τὸ Ὁρειῷ, ὡς παραδίδει ὁ Πανσανίας, ἀλλ' ὀρθογώνιον.

Φαίνεται λοιπόν, ὃ καὶ πιθανώτερον, ὅτι ὁ τοῖχος οὗτος δὲν ἐτερματίζετο μέχρι τοῦ Προπύλου, ἀλλ' ἐπροχώρει καὶ πέραν τούτου μέχρι 65 μέτρ. ὅσον εἶναι τὸ μῆκος τῆς βορείου πλευρᾶς καὶ ὅπερ θὰ ἀποδείξῃ μέλλουσα ἀνασκαφή. Νῦν δὲν διακρίνεται ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ὁ τοῖχος οὗτος καταστραφεῖς ἐνωρίτερον λόγῳ τῆς μικρᾶς ἐνταῦθα ἐπιχώσεως. Ἴσως βραδύτερον σκάπτοντες νὰ εὗρωμεν τὰ θεμέλια τούτου· ἀλλὰ περὶ τούτου τὸ ἐρχόμενον ἔτος.

Ἡμεῖς σκάπτοντες ἀναλόγως τῶν ὀλίγων χρηματικῶν μέσων, ἅτινα κατ' ἔτος διαθέτει ἡ Ἀρχαιολογικὴ ἡμῶν Ἐταιρεία, δὲν κάμνομεν συστηματικὴν ἀνασκαφήν, ἀλλὰ περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ τοίχου λόγῳ τῆς μεγάλης ἐπιχώσεως, πρὸς ἐξακρίβωσιν πρὸς τὸ παρὸν τοῦ

μήκους τοῦ κτιρίου, μέλλουσα δὲ συστηματικὴ ἀνασκαφὴ θέλει ἐξακριβώσῃ τὸ μέχρι τοῦδε ἄλυτον τοῦτο ζήτημα.

Καὶ ὁ τοῖχος οὗτος ὁ ἐνιαχοῦ σφζόμενος διατηρεῖ ἐπίσης ἔσωθεν τὴν διὰ μαρμαρίνων πλακῶν ἐπένδυσιν.

Τὸ ἀνατολικὸν ἀνάλημμα τοῦ θεάτρου, ὅπερ συνορεύει μὲ τὴν δυτικὴν

Εἰκ. 2. Ἐπιγραφή.

πλευρὰν τοῦ τοῖχου τοῦ Ὁδείου καὶ εἶχε μῆκος 18 μέτρ. ἀνεσκάψαμεν εἰς βάθος 8 μ., ἀποτελεῖται δὲ τοῦτο ἐκ 12 δόμων χροκαλοπαγοῦς λίθου (conglomerat).

Ἐνταῦθα λοιπόν, ὡς καὶ ἀλλαγῶν εἶπομεν, κατὰ τὸ μέρος τοῦτο εἰσεχώρει τὸ Ὁδεῖον ἐντὸς τοῦ Θεάτρου. Τοιαύτη τροποποίησις εἶχε γίνῃ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου τοῦ Θεάτρου τοῦ Διονύσου ἀφαιρεθειῶν τριῶν ὀλοκλήρων κερκίδων ὑπὸ τοῦ πρώτου σχεδιάσαντος ἀμφοτέρω τὰ οἰκοδομήματα Περικλέους, ὧν τὸ δεῦτερον φαίνεται νῦν ὅτι ἀπεπεράτωσε μόνον

καὶ οὐχὶ ὡς ἀρχικῶς ἐσχεδίασεν ὁ ρήτωρ Λυκούργος (πρβλ. Dörpfeld - Reisch: Das Griech Theater pl. I, Lykurgischer Bau καὶ ΑΕ 1922 σελ. 28).

Αὕτη καὶ μόνον ἢ μέχρι τοῦδε ἐντελῶς ἀκατανόητος καὶ διαφοροτρόπως ἐρμηνευομένη ἐντομὴ αὕτη τοῦ Ὁδείου ἐπὶ τοῦ Διονυσιακοῦ Θεάτρου δεικνύει ὁποῖαν ὑπερέτεραν σπουδαιότητα ἀπέδιδεν ὁ Περικλῆς εἰς τὸ Ὁδεῖον αὐτοῦ διὰ τὴν πνευματικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν συμπολιτῶν του.

Ἐν τῇ τάφρῳ τῇ πρὸ τοῦ ἀνατολικοῦ ἀναλήμματος τοῦ Θεάτρου εἰς βάθος 2 μέτρων εὑρομεν τὴν κάτωθι ἀναθηματικὴν ἐπιγραφὴν: (Εἰκ. 2).

ΦΙΛΙΣΤΕΙ// Φιλιστίδης)
ΔΗC ΕΥ//
ΧΗΝ ΑΝ//
ΕΘΗΚΕΝ//
ΑΣΚΛΗΓ//
ΩCΩΤΗΡ//

τῶν πρώτων Χριστιανικῶν χρόνων (2 μ. Χ. αἰῶνος), ὧν ἔχομεν πάνυ ὀλίγας, τοῦτο ἐπιβεβαιοῦται καὶ ἐκ τῆς λέξεως εὐχὴν.

Ἡ ἄνω ἐπιγραφὴ εἶναι κεχαραγμένη ἐπὶ μικροῦ ἀναγλύπτου βωμίσκου πλαισιουμένου ἀριστερά· προέρχεται δὲ ἀσφαλῶς ἐκ τοῦ ἐγγύς κειμένου Ἀσκληπιείου.

Ἐν τέλει εἰργάσθημεν καὶ διὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ ἤδη ὑφ' ἡμῶν ἀπὸ 12^{ετίας} ἀνεσκαμμένου χώρου τοῦ Ὁδείου ἀπὸ τοὺς ἀναφύεντας θάμνους καὶ τῆς ἐκ νέου ἐπιχώσεως ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς βροχῆς παρασυρομένων ἀπὸ τῶν κλιτύων τῆς Ἀκροπόλεως χωμάτων καὶ λίθων, οἵτινες εἶχον καλύψει τὰ ὑφ' ἡμῶν εἰς φῶς ἐλθόντα εἰρήπια τοῦ οἰκοδομήματος.

Ἐν τῇ παρούσῃ ἐκθέσει ἡμῶν ἐπισυνάπτομεν καὶ πρόχειρον σχέδιον τῆς γενομένης ἐφετεινῆς ἐργασίας ἡμῶν ἐκπονηθὲν ὑπὸ τοῦ κ.Ε. Gillieron. (Εἰκ.1).

Π. ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ

2. ΑΜΦΙΑΡΕΙΟΥ ΣΚΑΦΑΙ (1926).

Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς τοῦ χειμάρρου ὄχθης σκαφικὴ ἐργασία ἐγένετο ἐν τῇ τετρακαιδεκαστύλῳ στοᾷ τῇ ἐν ΑΕ 1922 ¹⁰² εἰκ. 2 περιγραφομένη. Σύγκειται δὲ ἡ στοᾶ, καθ' ἣ ἐκεῖ εἴρηται, ἐκ τεσσαρεσκαίδεκα κιόνων (ἀρ. 111 ¹⁻¹⁴) περιβαλλομένων ὑπὸ τοίχων ΕΖΗΘΚΛ, ὧν σφύζονται τὰ θεμέλια καὶ (ἐπὶ τῆς νοτίας πλευρᾶς ΗΘ) εἰς ὀρθοστάτης (ρ) ὁ κεντρικὸς χώρος ὁ ὑπὸ τῶν κιόνων περιβαλλόμενος (112) ἦν ὑπαίθριος. Βορρᾶθεν τῆς βορείου κιστοιστίας 1-4 ἐξεκαλύφθησαν ἐν 111 ἐν προτέρας ἐτείᾳ σκαφεία δύο φρέατα, δυσμικὸν